

Radu Paraschivescu Humanitas

Traducere din engleză și note de Raluca Miheșan și Adina Cobuz San Francisco Chronicle Best Book of the Year 2018 Anne Gleson și-a pierdut surorile gemene, și-a vândut casa distrusă de uragan și a fost martor la sfârșitul tatălui ei, răpus de cancer. Alături de Brad, soțul ei, descoperă că și prietenii lor trec prin aceleași crize și încearcă să facă față acelorși traume: moartea celor dragi, căsniciile cu probleme, conflicte cu copiii, cariere nesigure. Împreună alcătuiesc un „club de lectură dedicat crizelor existențiale”: prietenii citesc, iar în ultima joi din fiecare lună se întâlnesc la un pahar de vin și stau de vorbă despre căderile vindecătoare. Vocile se întrepătrund, de la Ecclziast, Iov sau Iona până la Epicur, de la Shakespeare, Tolstoi sau Kafka până la Joyce, Cheever și poezia postmodernă. Lecturile și conversațiile cu prietenii pe marginea lor o ajută pe Anne să împărtășească, în anul de după moartea tatălui, povestea nespuse a familiei sale. Totul într-un New Orleans devastat de uragan, halucinant și fermecător, care-și caută și el forța de a merge mai departe. Sunt pagini impregnate de suferință, dar și de înțelepciune și, pe alocuri, autoironie, cu deplină sinceritate. Iar această călătorie interioară devine un amestec rar și paradoxal de delicatețe și brutalitate existențială, în care poartă răzbată datorită cărților și prieteniei.

Paginile acestea au fost gândite ca un insectar al proastei exprimări. De aceea, miza lor este doar în primă instanță râsul. Dacă e adevărat că în spatele fiecărei intenții comice trebuie să stea o neliniște, Noi vorbim, nu gândim va ieși din perimetrul cărților bune de citit doar în tren, în avion sau pe plajă. După ce se va stinge hohotul, va trebui să-și facă apariția îngrijorarea. Și asta, în principal, din două motive. Fiindcă e foarte greu ca, exprimându-te țleampt, să gândești coerent. Și fiindcă majoritatea celor antologați aici sunt persoane publice. Oameni care imprimă stiluri de viață, conduc instituții sau partide, emit legi și populează studiourile de televiziune. Oameni care, din nefericire, pot fi preluați ca modele de viață. Iar asta țră ca agresiunea lor asupra limbii române și asupra logicii să fie pedepsită în vreun fel. „Am intrat în zodia «lacebunului»: la ce bun mersul la ore? La ce bun studiul? La ce bun cititul? La ce bun bibliotecile? Cât țcoală are, în fond, liota de asistente TV și maneliști care populează emisiunile de divertisment reambalate sub eticheta showului (late night or otherwise)? Ce rost are să citești, când o carieră de succes se poate clădi atât de ușor cu ajutorul unui chirurg plastician sau al unui țaraf? Câte BMW-uri îți poate oferi o catedră de istoria artei? Mai țsași-ne cu barometrul de cultură, zău așă.” (Radu PARASCHIVESCU)

Bestseller Gaudeamus 2019 Un bărbat se trezește ducându-și viața sub dominația unei cifre. Un altul e luat de pe o bancă din parc și pus să imite, într-un show ținut în inima Capitalei, un țarlătan presat de urgențe neamânabile. Un preacucernic angajează un evlavios care transformă un cantonament în loc de rugăciune și plasează mătăni în locul televizoarelor din camere. Doi surdomuși deschid, într-un țargușor din Provence, un joint venture care cheamă la luptă gustul și mirosul. O fată cu nume înelător se îndreaptă spre groapă ascultând obsesiv Sepultura. O pereche de pungași adolescenți fură de prin case și lasă o semnătură sfidătoare, colorând de fapt visul unui al treilea. O povestitoare bizară deapănă o pășanie în care lucrurile scapă de sub control în centrul Romei. Sunt țapte întâmplări de ieri și de azi, din Franța sau din Italia, dintr-un colț al Bucureștilui sau dintr-altul. În Omul care mută norii, Radu Paraschivescu se suie la volanul prozei scurte și își plimbă cititorii pe un traseu cu o serie de opriri la cerere: stupoare, veselie, tandrețe, deznădejde și speranță.

Honoré are un stil atrăgător și o curiozitate molipsitoare pentru lucrurile mărunte din viețile celor de lângă el. — THE WALL STREET JOURNAL Privește adevărul drept în față: înaintarea în vârstă este inevitabilă. O țriești indiferent dacă ai 20, 30 sau 70 de ani. Simți cum te trec fiori numai la gândul că timpul trece și că tu te duci odată cu el. Însă Carl Honoré, vocea mișcării globale Slow și autorul care a schimbat decisiv percepția asupra conceptului de lentoare, își propune să iei parte la o revoluție a îmbătrânirii. Pe baricadele ei vei descoperi că această perioadă nu este altceva decât o nouă devenire din viața ta. Și că are farmecul ei de neînlocuit. Orice vârstă are oportunitățile ei, doar să știi cum să profiți din plin de ele. Poți face sport, poți munci și avea idei creative, poți folosi tehnologia pentru tine sau pentru a-i ajuta pe cei din jur. Poți fi în formă, tonic, fericit. Și nici senzația de fluturi în stomac nu trebuie să-o dai uitării: când anii se adaugă, iubirea este ca vinul. Iar inima nu are riduri. Bestselling author în 34 de limbi și unul dintre cei mai importanți promotori ai conceptului Slow Movement (In Praise of Slow/ Elogiu Lentorii), speaker TED cu aproape 3 milioane de vizualizări, Carl Honoré este un jurnalist canadian stabilit în Londra. A studiat limba italiană și istoria la Universitatea din Edinburgh. După terminarea studiilor universitare a lucrat ca asistent social cu copiii ai țrăzii din Brazilia. A scris articole și reportaje pentru The Economist, The Observer, Miami Herald, Time, National Post, Houston Chronicle și alte publicații din Europa, Canada și America de Sud. După zece ani de activitate editorială intensă, a realizat că pentru o viață mai împlinită și cu mai multe satisfacții, trebuie să încetinim ritmul. Această idee s-a concretizat într-o serie de cărți și conferințe de mare succes în întreaga lume. În cea mai recentă apariție a sa, "Bolder", tradusă în limba română de Nicoleta Mitrofan, Carl Honoré descrie principalele mituri legate de îmbătrânire și propune soluții pentru o schimbare generală a mentalității legate de înaintarea în vârstă, precum și tehnici concrete de îmbunțțire a calității vieții pe termen lung. Într-o lume în care durata de viață a crescut, este timpul să nu mai privim vârsta ca pe o sursă de teamă, sau, și mai rău, să privim îmbătrânirea ca pe o boală. Este timpul să ne bucurăm de anii pe care îi avem, indiferent că avem 30, 50 sau 70 de ani.

Un pahar de vin roșu echivalează cu o oră de sport. Peste câțiva ani oamenii vor atinge nemurirea. Ingerarea prafului de zeolit te scapă de cancer. Consumul de ciocolată te face să slăbești și îți scade glicemia. Bărbății care se uită la săni frumoase zece minute pe zi își prelungesc viața cu cinci ani. Bondarii pot învăța să marcheze goluri. Apa sfințită din Austria conține materii fecale. Tatuajele ajută organismul să lupte mai bine împotriva anumitor boli. Femeile cu fundul mare sunt mai sănătoase și mai inteligente decât celelalte. Mâncarea e mai sănătoasă dacă e fotografiată înainte de consum. Puii de găină au mai multă minte decât copiii. Bărbății care poartă cămăși roz câțigă mai mult decât

ceial?i. Îmbr??i??rile vindec? r?ceala ?i gripa. Toate aceste bazaconii sunt concluzii ale unor a?a-zise studii ?i cercet?ri din Anglia ?i România, din Suedia ?i Statele Unite, din Germania ?i Australia. Asta arat? c? delirul pseudo?tiin?ific nu are grani?e ?i c? naivitatea e speculat? la fel de bine în orice col? al lumii. În concertul imposturii mondiale, România are un loc bine stabilit ?i greu de contestat. Radu Paraschivescu pune fa?? în fa?? ?arlatania româneasc? ?i omoloagele ei din alte ??ri ?i de pe alte continente. E greu s? stabile?ti, la finalul lecturii, cine merit? Marele Premiu al neghiobiei. E la fel de greu, pe parcursul ei, s?-?i st?pâne?ti râsul. ?i nu uita?i: fiecare carte v? prelunge?te via?a cu durata citirii ei.

„Mai are voie scrisul, în lumea noastr? gr?bit?, s? fie abscons f?r? adâncime, complicat f?r? s? transmit? nimic, pre?ios ?i doar pentru o mân? de oameni? Iar cei care au preten?ia c? gândesc mai pot s-o fac? f?r? s? aib? harul de a-i pune pe al?ii pe gânduri? Am n?zuit s? scriu o carte frumoas? pur ?i simplu. De aceea, m-am adresat literaturii. Paginile din acest volum reprezint? modul meu de a fi întâlnit literatura din?untrul filozofiei. Reprezint? ceea ce a urmat dup? «cearta mea cu filozofia» de acum câteva decenii. Ele sunt medita?ii despre nodurile vie?ii – despre libertate, Dumnezeu, plictis, prostie, frumuse?e, îndr?gostire, neîntâlnire ?i altele asemenea –, dar împletite ?i strânse din «materia prim?» a literaturii. Am gândit cu ajutorul Bibliei, al lui Shakespeare, al lui Flaubert, al lui Joyce, al lui Musil, al lui Caragiale sau Mircea Iv?nescu ?i, f?când-o, mi s-a p?rut c? aflu mai multe ?i într-un mod mai prietenos decât a? fi aflat dac? a? fi r?mas singur, fa?? în fa?? cu «esen?ele pure».” (GABRIEL LIICEANU) Cosmin Ciotlo?, „La sfâr?itul lecturii” (Dilema veche, martie 2018)

„În rândurile acestei c?r?i nu e vorba de persoane, ci de ceea ce tr?deaz? comportamentul lor public: acomodarea, delimitarea strategic? de un trecut care compromite, demagogia ?i gargara patriotard?, trecerea dintr-o tab?r? în alta la momentul oportun, amnezia conjunctural?, tehnica mistific?rii, minciuna ca modus operandi, con?tiin?a impunit??ii, comer?ul cu drame, mârl?nia cu ifos, pamfletul folosit ca alibi pentru înjur?turi, la?itatea p?zit? de bodyguarzi etc. Persoanele care au comis aceste gesturi se bucur? de notorietate ?i î?i duc (sau ?i-au dus) o bun? parte din via?? în ochiul public. Indiferent dac? vin din politic?, mass-media sau sport, ele pot fi preluate ca modele. Multiplicate în pliurile societ??ii, ref?cute în microuniversul unei sc?ri de bloc, al unei întreprinderi, al unei ?coli. Or, când modelul e un mistificator, un delincvent sau un bol?evic, consecin?ele nu pot fi decât gravissime.” (Radu PARASCHIVESCU)

Forfatteren Radu Paraschivescu har bedt de vigtigste personligheder inden for kultur og musik i Rumænien fortælle om den musik, som har haft og har en stor betydning for deres liv

„Pe mama n-o mai am de aproape doi ani. Pe tata, de aproape patru. În apartamentul în care au locuit cincizeci ?i trei de ani, din cei cincizeci ?i ?ase cât au fost împreun?, url? lini?tea. Apartamentul e gol, dar mobilat. Va fi scos la vânzare, golit, umplut la loc de un alt ocupant, transformat în amintire. M? ajut? în vreun fel scrierea acestei c?r?i? Prea pu?in. Dup? trei-patru pagini, b?nuiala devine certitudine: prezen?a tatei în carte nu-i supline?te absen?a în carne ?i oase. ?i atunci, de ce o scriu? Fiindc? nu pot s? n-o fac. «Prea pu?in» e mai mult decât «deloc». Ajutorul, mai cu seam? în vremurile astea, nu se refuz?. Iar Recviemul vesel e o carte pentru cititori ?i un sprijin pentru mine.” — RADU PARASCHIVESCU, aprilie 2020 „Cum s?-?i plac?, domnule... ??tia?” Sunt recunosc?tor serviciului de corectur? ?i întregii edituri Humanitas fiindc? nu mi-a eliminat cuvântul „??tia” din titlul povestirii. Aud c? prin gr?dini?e ?i chiar în primele clase de ?coal? se practic? acest nou tip de prigoan?. Copiii sunt înv??a?i c? se spune „acesta” ?i „aceasta”, nicidecum „?sta” ?i „asta”. Dan Sp?taru a murit la timp. Altminteri, ar fi aflat de la castratorii limbii c? a folosit un limbaj nepotrivit când i-a cântat ??r?ncu?ei „De data asta, m?i fat?, / Zi bogdaproste c-ai sc?pat”...

Remembering Communism examines the formation and transformation of the memory of communism in the post-communist period. The majority of the articles focus on memory practices in the post-Stalinist era in Bulgaria and Romania, with occasional references to the cases of Poland and the GDR. Based on an interdisciplinary approach, including history, anthropology, cultural studies and sociology, the volume examines the mechanisms and processes that influence, determine and mint the private and public memory of communism in the post-1989 era. The common denominator to all essays is the emphasis on the process of remembering in the present, and the modalities by means of which the present perspective shapes processes of remembering, including practices of commemoration and representation of the past.ÿ

At the start of this fiendishly comic and suspenseful novel, a mild-mannered English academic chuckles as he watches his wife commit adultery. The action takes place before she met him. But lines between film and reality, past and present become terrifyingly blurred in this sad and funny tour de force from the author of Flaubert's Parrot.

„Pasiunea pentru superlative r?mâne nestins? în România de-a lungul timpului. Casa de avocatur? spiritual? a excep?ionalismului carpatin nu doarme ?i insist? s? sus?in?, în acest avânt insomniac, c? tr?im într-un spa?iu unde cel mai bun lucru pe care-l putem face e s? ne admir?m singuri m?re?ia. România nu e singura ?ar? care se pretinde mare pentru a uita c? e mic?. Dar e cea care ne intereseaz?, fiindc? în ea tr?im. Or, a inventa formule superlative când e?ti corigent la atâtea criterii elementare tr?deaz? un fel de-a fugi din realitate care va trebui introdus rapid în calendarul sporturilor olimpice. O ?ar? lipsit? de autostr?zi ?i spitale se leag?n? în iluzia excep?ionalismului ?i a fratelui s?u de cruce, celmaicelismul. O ?ar? plin? de analfabe?i func?ional se chinuie s?-?i illustreze detenta fabricând produse care ies din conturul normalit??ii. O ?ar? cu ?coli în care plou? ?i în care veceul e în fundul cur?ii se p?c?le?te singur? prin îndelungi artificii cosmetice. O ?ar? unde lumea nu mai cite?te adulmec? lacom Cartea – e adev?rat, a Recordurilor. O ?ar? plin? de gropi ?i de boli cocheteaz? cu vârful clasamentului. O ?ar? cu mortalitatea infantil? cea mai mare din Europa exalt? traiul bun ?i se viseaz? deasupra celorlalte.” (RADU PARASCHIVESCU)

„Cum gândesc politicienii? De multe ori, așa cum vorbesc. Adică? Îleampt, confuz, înglat. Iar dacă vorbirea reflectă procesele mintale, situația bate spre dramatic. Or fi ei aleși, dar vorbirea lor e foarte rar aleasă. Metaforita unora, confuziile de termeni ale altora și în general nivelul scăzut al celor mai mulți ar trebui să-i facă pe alegători ceva mai circumspecți. Din păcate, unii alegători par mai departe sclavii burzii pline și ai vorbeii goale. Peștii cu o pungă cu alimente și duși cu prețul promisiunilor de artă, ei girează pentru a doua, a treia sau a patra oară oameni compuși din corigențe: la conșinut, la competență, la maniere și la exprimare. Tragicomedia alegerilor readuce la putere tot mai puține personalități și tot mai multe personalități. Iar când politicianul se simte impotent intelectual sau incapabil de acțiuni eficiente, arma cea mai la îndemână este patriotismul sfârșitor, stropit cu lacrimi, mușchi și prieten. Mai ales că e atât de ușor să le treci celor mulți și neinformați ideea că țara e sub asediu și împresurat de dușmani. Până la urmă însă, cartea de față nu e doar despre politicieni. E în egal măsură despre cei care-i ajută și obțin funcții și privilegii: alegătorii. Poate că parcurgerea acestui «catalog de perle» îi va convinge că e cazul să-și activeze discernământul. Pe bună dreptate, politicienii sunt la ora actuală disprețuiți. Ceea ce uităm de multe ori este că ei n-ar fi putut ajunge unde sunt dacă nu i-am fi crezut, dacă nu le-am fi luat de bune promisiunile, dacă nu ne-am fi lăsat păcăliți. Dacă nu i-am fi votat.“ (Radu PARASCHIVESCU)

„Nu pot decât să-i fiu recunoscător dnei Marinela V. Ardelean pentru efortul său, mereu reiterat, de a face cunoscut profilul românesc al oenologiei europene. Cititorul, localnic sau străin, află tot ce nu știa, sau știa vag, despre un patrimoniu care își merită locul printre valorile protejate ale civilizației noastre. Inventarul e amplu și alcătuit cu acribie, autoarea are toate calitățile unui comunicator eficient: expertiză (globală și circumstanțială), hărnicie inteligentă, profesionalitate pragmatică, farmec personal. Mai în glumă, mai în serios, ea reușește, prin acest volum, ceea ce nu reușește istoria contemporană: unificarea spațiului românesc, consemnarea continuității dintre spațiul de dincoace de Prut și cel al Republicii Moldova. Avem ce bea, avem ce citi, avem ce visa. Un cuvânt de laudă și pentru înfățișarea grafică a cărții: avem și ce privi! Lectură plăcută! Noroc!“ – Andrei Pleșu „I can only thank Mrs Marinela V. Ardelean for her effort, always reiterated, to make the Romanian profile of European oenology known. The reader, local or foreign, finds out everything he did not know, or he barely knew, about a patrimony that deserves its place among the protected values of our civilization. The inventory is extensive and rigorous, the author has all the qualities of an efficient communicator: expertise (global and circumstantial), intelligent workmanship, pragmatic professionalism, personal charm. As a joke, but not really, she succeeds, through this volume, where contemporary history fails: the unification of the Romanian space, marking the continuity of the space between this side of the Prut and the Republic of Moldova. We have what to drink, we have what to read, we have what to dream of. A word of praise for the graphic outfit of the book too: we also have what to look at! Enjoy your reading! Cheers!“ - Andrei Pleșu

„Scriind paginile acestui jurnal de idei, nu m-am putut desprinde de imaginea «spiritului universal» ca activitate a unui uriaș creier al omenirii traversat fără încetare de ideile celor care, de-a lungul câtorva mii de ani, au gândit în beneficiul speciei noastre. Ramificațiile ideilor exprimate de fiecare dată altfel, adăpostite de acest mega-creier, reprezintă cultura lumii. Urmărirea acestor zigzaguri și ricoșeuri mintale, fie că e vorba de recunoștință și ingratitudine, de nevoia de a te compara, de uitare, de prostie, de calomnie, de remușcare, de invidie, ură și crimă, de ticloșie, de cruzime, de iubirea care nu așteaptă nimic, mă rog, de toate temele pe care omenirea le macină la nesfârșit de două-trei milenii în filozofie și literatură, mi-a produs mari satisfacții, m-a făcut să mă simt bine citind și notând deopotrivă, m-a făcut să nu mă plictisesc niciodată. Am ajuns în final să sper că paginile mele i-ar putea convinge și pe alții că splendoarea este la îndemână: nu trebuie decât să deschizi un volum de pe un raft și să te lași purtat de ceea ce am numit undeva «dans cu o carte». Cei ce au lăsat în scris aceste idei au devenit, fără să știe, prietenii mei, toți prietenii mei.“ – Gabriel Liiceanu

Unii i-au spus „pictorul nopții eterne“, alții au deslușit în el Anticristul picturii. Unii i-au admirat forța creatoare, alții i-au deplâns prăbușirile. Iubit și blamat, violent și generos, niciodată împăcat cu sine sau cu lumea, Michelangelo Merisi, alias Caravaggio, își scrie romanul vieții când cu pana, când cu pensula, când cu spada. În Roma începutului de secol XVII, printre cârciumari și marchizi, prostituate și cardinali, cartofari și târgoveți, Caravaggio răsfoiește canoanele și dă foc prejudecăților. Modelele lui vin din bordeluri sau închisori, prietenii îl însoțesc în taifasuri stropite cu vin și încercări la colț de stradă. Pierdut în voluptatea sfârșirii, gata oricând să contrazică și să contrarieze, Caravaggio e un damnat cu mâini îngerești, un păcătos răscolit de obsesii. Iar una dintre aceste obsesii îl vizitează tot mai des, sub forma unei vietăți nocturne pe care, într-un ritual de exorcizare, artistul vrea să-o aștearnă pe pânză. Fluturile negre nu e o cronică a nelegiuirilor, ci un roman în culori tari despre glorie și decădere, despre patimă și îndoială, despre vină și iubire. Despre iubire? Firește, fiindcă Roma citită pe dos devine Amor.

Caragiale și caragialismul au intrat în metabolismul culturii și civilizației românești, iar felul în care reacționăm la cele două instanțe constituie în sine un test estetic, etic și, nu în cele din urmă, noetic. Confruntarea cu Caragiale și caragialismul nu poate fi evitată nici chiar de cei care nu-i citesc opera, pentru că Lumea lui Caragiale a devenit parte din lumea în care trăim, s-a mulat pe reflexele noastre mentale, ne-a modelat gesticulația cotidiană, atât în spațiul public, cât și în cel privat, și a configurat o stilistică particulară, un profil identitar. Ce e de făcut? Să ne privim cât mai adânc în această oglindă, să ne cunoaștem mai bine, să ne lășăm posedați de geniul lui Caragiale, să devenim caragialieni, adică înțelepți, buni și ironici.

Cu un total de 40 de texte de o mare varietate stilistică scrise de 23 de autori, volumul reunește cele mai bune povestiri ale celor mai buni autori de proză scurtă din anii 2000. Dacă romanele scriitorilor din noua generație au avut parte de succes la public și de receptare critică, proza scurtă a rămas în schimb prea puțin cunoscută și apreciată. Această antologie, o premieră în spațiul editorial românesc, reprezintă astfel și un act de recuperare, merit să ducă la redescoperirea și reevaluarea genului scurt și a noii generații de prozatori.

[Copyright: fa46a78b945962a15de2bb92fe208452](https://www.facebook.com/fa46a78b945962a15de2bb92fe208452)